

Les prunes d'or

JOSEP CARNER

En un incomparable triomf, Migdia mor.
Passada pel flameig, la terra s'activella.
Aglaià seu a l'ombra de la prunera vella.
Relluen delitoses, endins, les prunes d'or.

Oh cos d'Aglaià, bru com saonada fruita,
cimat de cabellera com d'una nit mortal!
Els llavis se li baden per a la dolça lluita
i té en els ulls un caire brillant com de punyal.

Les prunes d'or a Aglaià reüllen temptadores.
Són en una illa verda, cenyida de claror;
en el redós, a penes hi ha fresses torbadores:
un fregadís de mates, l'insecte en bonior.

Aglaià sent un mot. ¿És ella o el brançam?
L'aire es torç, ardent d'una flama frisoça,
i la calitja parla d'una terrible fosa.
L'agost, com es rebolca, tot sol, damunt del camp!

Aglaià té una set que eixuga el seny, la parla...
Superbament s'aixeca, damnant el seu descans,
i enfonsa en la prunera les cobejoses mans
i enlaira tot el rostre, com si volgués besar-la.

l'arbre, que amb un lleu serpejament de branques
sembla oferir-nos l'or, la mel d'algun pecat,
s'estremeix un moment de la ferocitat
del gran perfum impúdic i de les dents tan blanques.

Les cireres ingènues

Mena els infants Pantídia per la verdor del prat
un dia clar de juny, obert de bat a bat;
hi ha flors a cada marge i el cel és innocent;
la pols mateixa, quan es mou, és resplendent.

I criden els infants en blanca volior,
i canten i s'empaiten dellà de les passeres.
Del cirerer ni veuen l'ombreig i l'abundor:
mil boques a tot riure, l'esclat de les cireres.

Al cor de l'arbre, hissada sobre els herbatges molls,
la mare, penjarelles de foc posa en senalla,
i vora seu convoca els cants i la batalla.
-Per al que vingui tot seguit, hi ha dos penjolls!-

I n'heuen tots, i fugen d'uns vímets a l'abric,
i tot seguit adornen les càndides orelles;
o nas i boca es pinten d'unes regors vermelles,
de llurs dentetes d'esquirol en el fadic.

Tot sol, amb les cireres s'alegra el més infant,
i en ses mans bellament saltironen i dansen,
i quin obrir-se els ulls que miren, i no es cansen,
les joies de l'estiu que tenen al davant!

La mare el va collir, l'alçà a la llum del dia
i el féu, contra del cor, lloat i beneït:
-L'un vol la vanitat, l'altre cerca el profit;
el benaventurat és qui pren l'alegria.

CARNER PUIGORIOL, Josep (1984): *Els fruits saborosos*. Edició i notes d'Esther Centelles. Barcelona: Edicions 62, col·lecció "L'Alzina".